Tess Gerritsen

ŠEŠĖLIŲ BIČIULIAI

Iš anglų kalbos vertė Rita Bakanienė

Jotema

Skiriama Livei ir Klarai

ANUOMET

1 SKYRIUS

INGRIDA

Jos gyvenimas neturėjo šitaip pasibaigti. Kita vertus, dirbantis tokį darbą niekada negalėjo žinoti, kaip viskas baigsis. Ji visada vylėsi, kad šį pasaulį teks palikti dar po daugelio metų ateityje, be jokio skausmo, galbūt užsnūdus supamajame krėsle su murkiančia ant kelių kate prie jaukiai spragsinčio židinio. Arba galbūt apie jos galą praneš gniuždantis skausmas krūtinėje, po paskutinio triumfo įveikus kalno viršūnę. Ji tikrai nesitikėjo, kad pabaiga ateis šiandien, nors dar tiek metų galėjo būti nugyventa, ir ne šiame sename akmeniniame name, tarp žydinčių levandų laukų. Kokia neįtikėtinai graži vieta mirti. Pro langą, įrėmintą senovinėmis medinėmis langinėmis, matėsi Provanso kalvos, apgaubtos auksaspalve vasaros migla, o pro jį dvelkiantis oras kvepėjo gėlių aromatais. Tokia diena kaip ši reikėtų mėgautis gretimame kaime gurkšnojant aperityvą, užkandžiaujant alyvuogėmis ir žemės riešutais.

Vietoje to ji mirs įkalinta miegamajame su sužeista jauna moterimi, šalia paplūdusia kraujais. Ingrida spėjo užrakinti duris ir jas užstumti baldais, kad sulaikytų įsibrovėlius, tačiau tokios varganos kliūtys jų ilgam nesulaikys. Užpuolikai jau įnirtingai

daužėsi, ir nors kelis šimtmečius menančios ąžuolinės durys atrodė tvirtos, galų gale jiems pavyks prasibrauti. Ingridai mirtis, ko gero, ateis greitai — dviem gailestingomis kulkomis į galvą.

Bet Sofijai...

— Negaliu... negaliu įkvėpti, — šnabždėjo ji.

Ingrida pažvelgė į merginą, kurią jai buvo pavesta apsaugoti. Sofija buvo dar visai jaunutė, vos dvidešimt dvejų, bet jau apdovanota, — nors kai kurie, ko gero, sakytų, kad nubausta, — kovotojos drąsa. Agentūra ji pasikliovė, kad ši užtikrins saugumą, patikėjo jų pažadais, jog Maskva jos niekada nesuras šioje slaptavietėje, įkurtoje tyliame Provanso kampelyje.

Ir iš tiesų, kelias savaites jiems tikrai pavyko Sofiją apsaugoti. Kol Ingridos kolegos Paryžiuje ir Marselyje stengėsi išardyti rusų sindikatą, Sofija su Ingrida čia jautėsi pakankamai saugios, kad kas rytą galėtų išeiti į lauką prisiskinti gėlių ir sode gurkšnoti kavą. Kas sugalvotų Sofijos ieškoti šioje senoje akmeninėje sodyboje apleisto žvyrkelio pabaigoje? Vien norint į šį keliuką įsukti, užpuolikui tektų pirma susiremti su dviem Ingridos kolegomis iš Agentūros, įsikūrusiais sarginėje ties sankryža. Turint tokią apsaugą, ir dar įslaptinus jų slėptuvės vietą, niekam neturėjo pavykti jų surasti.

Visgi kažkokiu būdu jas rado.

Pirmasis įspėjimas buvo dulkių debesis tolumoje, sukeltas artėjančio automobilio padangų. Visas atvažiuojančias transporto priemones turėjo patikrinti Saimonas su Gordonu, sarginėje budintys agentai, bet iš jų Ingrida nesulaukė jokio įspėjimo apie lankytojus. Kad įsitikintų, ji pamėgino su vyrais susisiekti radijo ryšiu.

Niekas neatsiliepė.

Ji šūktelėjo Sofijai, kuri pritūpusi sode karpė levandų žiedus. Su šiaudine skrybėle ir auksaspalvėmis sruogomis plaukuose Sofi-

ja atrodė it žavi kaimietė saulės nugairintais skruostais, laiminga, neslegiama jokių pasaulio rūpesčių. Taip, kaip ir turėtų atrodyti jauna mergina, leidžianti vasarą Prancūzijoje. Patenkinta. Nesukaustyta baimės.

— Sofija, eik į namus, — paliepė jai Ingrida.

Sofija pakėlė akis ir, išvydusi Ingridos veidą, akimirksniu pašoko. Dabar jau ir ji pamatė nuo kelio kylančius dulkių debesis.

— Kas atvažiuoja? — paklausė ji.

— Nežinau. Eik vidun.

Ant žemės numetusi taip rūpestingai surinktą levandų puokštę, Sofija įžengė į namą.

Ingrida dar kartą pamėgino susisiekti su sargine. Ir vėl jokio atsako.

Dulkių debesis vis artėjo. Dabar ji jau matė dideliu greičiu atlekiantį juodos spalvos visureigį. *Kažkas negerai*, pamanė ji. Nusekusi paskui Sofiją į namus, Ingrida užsklendė duris ir išsiuntė pagalbos signalą atsarginei komandai kaimelyje.

O tada čiupo ginklą.

Pro šautuvo taikiklį ji iš arčiau apžiūrėjo visureigį. Automobilio viduje buvo matyti penkių galvų siluetai. Ingrida nusitaikė į vairuotoją, bet iššauti neskubėjo, kol situacija dar nebuvo aiški. Galbūt tai draugiškas vizitas. Gal tik nespėjo ateiti informacija. Jos pirštas trūktelėjo ant gaiduko.

Priešais namą visureigis staigiai sustabdė. Išlipo keturi vyrai. Ginkluoti, apsirengę juodai.

Tikrai ne draugai.

Iššovusi Ingrida paguldė vieną. Kiti akimirksniu suskubo slėptis už automobilio. Atsakomosios ugnies kruša sutrupino virtuvės langą, ir visur aplink po kambarį pažiro stiklo šukės.

— Sofi! — riktelėjo ji. — Lipk į viršų!

Jokio atsako.

Apsisukusi išvydo, kaip mergina išblyškusiu, iš skausmo iškreiptu veidu pamažu susmuko prie kraujais aptaškytos sienos.

— *Sofi!*

Dar daugiau kulkų atskriejo į virtuvę ir dusliai susmigo į spinteles. Iš vyno taurių ir porceliano indų liko tik duženos.

Ingridai puolus prie Sofijos, jai pačiai į koją susmigo skeveldra, ir per odą pasruvo šilta kraujo čiurkšlė. Nardydama tarp kulkų, ji mąstė vien tik apie Sofiją. *Greičiau išvesk ją iš kambario. Kuo toliau už ugnies linijos.*

Sugriebusi Sofiją už juosmens, šautuvą persimetė per petį ir ištempė merginą iš virtuvės. Iš namo jokio atsarginio išėjimo. Vienintelis įmanomas variantas — pasislėpti viename iš miegamųjų, užremti duris ir tikėtis, kad pagalba atskubės laiku. Sofijos kojos suglebo, ir Ingridai faktiškai ją teko užnešti aukštyn siaurais laiptais. Kai pasiekė antrą aukštą, Sofijos kūną ji vilko per grindis, pavymui palikdama ilgą kraujo šliūžę.

Iš apačios girdėjosi bildesys, spyriai. Kiek laiko atlaikys durys?

Nepakankamai.

Įsitempusi Sofiją į antro aukšto miegamąjį, Ingrida ją paguldė ant grindų. Jaunos moters palaidinė buvo permirkusi krauju, sužeistoji žiopčiojo gaudydama orą, bet rūpintis jos žaizdomis Ingrida neturėjo kada. Namą sudrebino sprogimas.

Jie turėjo sprogmenų.

Užsklendusi duris, Ingrida jas užstūmė komoda ir krėslu. Užlindusi už lovos, pati atsitūpė prie čiužinio ir šautuvu nusitaikė į duris. Pirmasis pro jas įžengęs kris negyvas.

— Prašau... padėk...

Ištiesusi ranką, Ingrida paglostė Sofijai delną. Jis jau buvo šaltas kaip lavono, kūną pamažu apleidžiant gyvybės šilumai. *Atsiprašau. Atleisk, kad nesugebėjau tavęs apsaugoti.*

Virtuvėje pasigirdo garsūs šūksniai. Rusiškai. Jie jau viduje. Laiptais dundėjo sunkūs žingsniai. Ingridos pirštas jau spaudė gaiduką, pasiruošęs iššauti, kai jie ėmė daužyti miegamojo duris. Nuo kiekvieno smūgio šokčiojo komoda — paskutinė jos apgailėtinos gynybos linija. Širdis daužėsi kaip pašėlusi, it koks žvėris, karštligiškai bandantis ištrūkti iš krūtinės. Jau visai netrukus jie prasibraus. Pirmuosius vieną ar du ji nušaus, bet pabaiga įmanoma tik viena. Sindikato užsakymas. Juos išduoti išdrįsusi Sofija dabar privalo patirti pasekmes.

Įsirėmusi į čiužinį, pirštą priglaudusi prie gaiduko, Ingrida mąstė apie gyvenimo malonumus, kurių taip ir nepatirs, orą, kurio nebeįkvėps, saulėlydžius, kurių daugiau nepamatys. Ji mąstė apie namuose laukiantį vyrą, su kuriuo galėjo praleisti visą likusį savo gyvenimą. Tos galimos ateitys tiesiog ėmė ir pradingo. Liko tik kelios paskutinės akimirkos, duris daužantys įsibrovėliai, skruostu lyg šilta ašara tekantis prakaito lašas. Kiek šovinių dar liko šautuvo dėtuvėje? Ji nežinojo, bet šaudys, kiek tik galės, tol, kol baigsis kulkos. Privers juos brangiai susimokėti. Privers...

Nuo sprogimo sutrupėjo medis, pažiro skeveldros. Smūgio banga Ingridą nubloškė atgal, ir galva ji atsitrenkė į sieną. Akimirką nieko nematė, nieko negirdėjo, nieko nejuto. Jokio diskomforto, tik juodą mirties sąstingį. O tada tolumoje — vos girdima šūvių serija. Vyriški balsai. Žingsniai.

Jie ateina. Štai ir pabaiga.

— Ingrida.

Suvirpėjusi ji giliai įkvėpė. Šonkaulius nudiegė baisus skausmas, lyg susmigus ašmenims. Skausmas reiškia, kad ji vis dar gyva. Skausmas reiškia, kad jie dar jos nepribaigė.

— *Ingrida!*

Ji atsimerkė. Apstulbusi prieš akis išvydo gerai pažįstamą veidą, į ją susmigusias panikos kupinas akis. Juodi Rodrigo plaukai

buvo aplipę dulkių sluoksniu, skruostas aptaškytas krauju. Tas kraujas ne jo, suvokė ji, o kažkieno kito.

— Padėk jai, — sukuždėjo Ingrida. — Padėk Sofijai.

Liūdnai papurtęs galvą, jis nusisuko. Akimis palydėjusi jo žvilgsnį, išvydo šalia gulintį kūną.

Gyvenime Sofija spinduliavo subtiliu grožiu, bet po menamu gležnumu slėpėsi grūdintas plienas. Beveik metus jai pavyko išlikti nepastebimai, infiltruotai į gyvačių lizdą, kur žmonės krovėsi turtus iš mirties ir naikinimo. Ji atidžiai klausėsi, stengėsi įsidėmėti kiekvieną žodį, kai tie vyrai laisvai kalbėjo apie sudarytus sandorius ar pašalintus varžovus. Nė vienas iš jų net neįsivaizdavo, kad niekuo dėta, nereikšminga mergina, pasamdyta jiems nešioti gėrimus ir puošti jų jachtas, bus Trojos arklys, kuris padarys jiems galą. Ingrida ir pati buvo kupina dvejonių, kai sunerimusi Sofija pirmąkart susisiekė su Agentūra dėl informacijos apie sindikatą. Tyliai besisukiojant aplink šulus, tai merginai pavyko surinkti juos visus demaskuojančių faktų. Sindikatui ji tebuvo dar vienas dailus veidelis, kokių visuomet gausu šalia įtakingų vyrų. Tik štai Sofija, priešingai nei visos kitos, klausėsi išties atidžiai ir viską užsirašinėjo. Pamažu ji, savo dideliam siaubui, suprato, kas tie vyrai iš tikrųjų buvo ir kokiais žiauriais dalykais jie užsiėmė.

Atsiprašau. Ingrida palietė bežadį Sofijos kūną. *Dieve brangus, man labai gaila*.

— Ingrida. — Rodrigas švelniai trūktelėjo jai už rankos. — Čia daugiau nieko negali padaryti. Eime, leisk man tave nuvežti į kaimą.

— Kaip tai nutiko? Kaip jie mus rado?

— Nežinau.

— Mūsų niekas neįspėjo. Kodėl mūsų žmonės manęs neįspėjo?

Tyla. Pažvelgusi aukštyn, ji išvydo skausmo iškreiptą kolegos veidą.

— Kas jiems nutiko? Kur Saimonas ir Gordonas?

Jis papurtė galvą.

— Man labai gaila.

— *Abu*?

— Pasikalbėsime apie tai vėliau.

— Tiesiog *pasakyk*!

— Jei tikrai nori žinoti, — tyliai pasakė jis, — aš tau parodysiu.

Jau verčiau ji nebūtų paklaususi. Geriau būtų tiktai perskaičiusi sausą skrodimo ataskaitą ar apie viską išgirdusi iš antrų ar trečių lūpų, kad kaip įmanoma labiau atsiribotų nuo šios kruvinos realybės. Bet dabar ji jau stebeilijosi į skerdynes ir tie vaizdiniai amžiams išliks jos atmintyje.

Gordoną patiesė pirmąjį. Jo kūnas gulėjo šalia akmeninio sargų namelio, sodo pakraštyje, ir į dirvą sunkėsi kraujas. Gyvybiškai svarbios maisto medžiagos sugrįžta į žemę, kad pamaitintų kitų metų žiedus. Nužudymo įrankis vis dar styrojo kairėje Gordono akyje. Tai buvo durklas, elegantiškas ir labai veiksmingas įrankis, nukaltas iš nerūdijančio plieno. Ant rankenos matėsi išgraviruotas kažkoks simbolis — apskritimas su tašku viduryje. Minimalistinio dizaino, kaip ir pats ginklas. Tokia mirtis turėtų būti išties gailestingai greita — bent jau Ingrida vylėsi, jog taip ir buvo. Vieno dūrio turėjo pakakti, kad kiaurai perkirstų akiduobę ir pasiektų smegenis. Gordonui neteko ilgai kankintis.

Deja, apie Saimoną to pasakyti nebuvo galima.

Jį irgi, matyt, užklupto netikėtai, nes jo pistoletas gulėjo kampe, kur greičiausiai atsidūrė nuspirtas per grumtynes. Name-

lio viduje dvokė skerdynėmis, prakaitu ir neviltimi. Siena gausiai aptaškyta krauju iš perrėžtos Saimono miego arterijos, kai jis priešindamasis muistėsi. Sustojusi tarpduryje Ingrida apžiūrėjo kraujo purslus, kurie margino patalpą it kokios purpurinės girliandos, įsivaizdavo, kaip Saimonas po tas balas slidinėjo. Jis buvo komandos numylėtinis, vos dvidešimt aštuonerių, ir nuoširdžiai džiaugėsi ištrūkęs iš mažo, nuobodaus miestelio Teksase, kur užaugo. Deja, dabar į tą miestelį jis grįš karste.

Apsisukusi Ingrida išėjo.

Atsidūrusi sode, ji stengėsi kvėpuoti kuo giliau, kad išvėdintų dvoką iš plaučių. Karštas vėjas iš slėnio atnešė vasarinės žolės ir levandų aromatą. Ji išgirdo per žvyrą artėjančio Rodrigo žingsnius.

— O kaip tą padarę vyrai? — paklausė ji.

— Mes patikrinome teritoriją. Jie visi negyvi, — pranešė Rodrigas. — Mes tuo pasirūpinome.

— Ar tu įsitikinęs?

— Pati matei jų kūnus.

Ingrida prisiminė kraują ir chaosą, paliktą name. Prisiminė du negyvėlius ant laiptų ir trečią ant virtuvės grindų. Kieme dar gulėjo ketvirtas, kurį pati nušovė. Ji atsiminė, kaip matė namo link skriejantį juodą visureigį ir ką regėjo, pažvelgusi į jo vidų pro šautuvo taikiklį.

— Kažko dar trūksta, — pareiškė ji.

Rodrigas susiraukė.

— Ką?

— Aš mačiau keturis kūnus.

— Taip. Tiek jų ir buvo.

— Bet visureigyje sėdėjo penki žmonės.

— Ne, mes juos visus nukovėme. Jų buvo ketvertas.

— Ir nė vienas nepaspruko?

— Patikėk, nebuvo jokio penkto.

— Bet aš galėčiau prisiekti...

— Ingrida. — Palietęs jos veidą, Rodrigas pirštais perbraukė per skruostą. — Nuo durų buvai nublokšta sprogimo bangos. Tave radau aptemusia sąmone. Ar esi įsitikinusi, ką matei?

— Nežinau, — sukuždėjusi Ingrida rankomis susiėmė už galvos. Smilkiniai vis dar tvinkčiojo po sprogimo, tad ji pamėgino nutrinti ir skausmą, ir patirtą nesėkmę. — Man tik reikia įsitikinti. Dėl Gordono ir Saimono. Ir Sofijos...

Rodrigas ją apsikabino.

— Eime. Leisk tave nuvežti į viešbutį.

Staiga apleidus jėgoms, Ingrida prie jo prigludo. Kadaise juodu buvo meilužiai, ir nors tuos santykius ji nutraukė prieš metus, jo kūnas vis dar atrodė toks artimas. Abu, regis, puikiai tiko vienas kitam įvairiausiais atžvilgiais — jos galva tobulai tilpo jam po smakru, ir juodu net kvėpavo vienu ritmu. Tačiau tik tol, kol ji geriau jį pažino. Kol suvokė, kad Rodrigui ji — tik eilinė pergalė. Tarp jų įsiplieskusi liepsna, ryški ir karšta, neišvengiamai išdegs, nepalikdama nieko kito — tik pelenus.

Pažvelgusi į Gordono kūną, ji galvojo apie prisiminimus, kuriuos sunaikino į jo smegenis susmigusi geležtė. Visą juoką, visas svajones. Visą meilę.

— Jo sūnui ką tik sukako dvylika, — tyliai tarė Ingrida. — Anądien Gordonas man rodė berniuko nuotrauką. Guodėsi, kaip sumautai jautėsi praleidęs vaikio gimtadienį. Ir jo žmona. O Dieve, Vikė...

— Dabar ne laikas apie tai galvoti.

— O kada *bus* laikas? — Ji įbedė žvilgsnį į Rodrigą. — Ar niekada nebus? Ar paprasčiausiai turime sukišti skausmą į spintą ir pamiršti? Kaip pamirštame visa kita?

Jis suspaudė jai ranką.

— Tau reikia pailsėti.

— Ne. Jei man ko reikia, tai sugrįžti namo.

— Taip. Manau, puiki mintis. Išties *turėtum* skristi namo. Pailsėk, kiek tik prireiks, ir sugrįši, kai jausiesi pasirengusi. — Jis paglostė jai skruostą. — Bet prašau, — dar nusišypsojęs pridūrė, — nepradink per ilgam.

Suspaudusi riešą, Ingrida švelniai patraukė jo ranką.

— Tiesą pasakius, turiu visai kitą priežastį sugrįžti namo.

— Kokią gi?

Ji nusisukusi pažvelgė į mūrinį namą kelio gale. Nors ten *turėjo* būti saugi slėptuvė, galų gale tapo skerdynių vieta.

— Jau maniau, kad ten mirsiu. Ir tada suvokiau, dėl ko noriu gyventi. *Su kuo* noriu gyventi. Privalau jam tai pasakyti, kol dar galiu.

— Jam? — susiraukė Rodrigas. — Juk kalbi ne apie analitiką, apie kurį pasakojai?

— Būtent apie jį.

— Ar tikrai grįši namo pas tą... tą biuro žiurkę?

— Ta biuro žiurkė mane myli. — *Taip, kaip tu niekada nesugebėtum*, mintyse dar pridūrė ji.

— Ar to gana?

— Meilės? — Atsisukusi Ingrida liūdnai nusijuokė. — O tu tikrai nesupranti, tiesa?

— Suprantu, kad mudu sieja kai kas ypatingo.

— Ir kaip ilgai *visa tai* tęsis?

— Pakankamai ilgai. — Kilstelėjęs jos smakrą, Rodrigas pažvelgė tiesiai į akis. — Pripažink, Ingrida. Tu manęs pasiilgsi, ar ne? Kai jis tau pagaliau nusibos? Gal ne šiemet, gal ne kitais metais, bet galiausiai taip nutiks. Jis net neįsivaizduoja, koks mūsų pasaulis. Visą dieną praleidęs prie stalo, kas vakaras grįžta namo. Kam? Kad pavalgytų vakarienę ir pažiūrėtų filmą?

— O man tokia perspektyva atrodo ganėtinai patraukliai.

— Ar žinai, *kas* iš tiesų skamba patraukliai? — Jis prisitraukė ją arčiau, kad kūnai susiglaustų. — Viešbučio kambarys. Taurė šampano...

Ingrida atsitraukė.

— Šįvakar parašysiu ataskaitą, ir rytoj ji jau lauks ant tavo stalo, paruošta išsiųsti. O tada pasiprašysiu perkėlimo. — Ji paskutinį kartą žvilgtelėjo į Gordoną. Vargšelis Gordonas nebeturės progos pasenti, bet ji dar gali. Ir ji neketino senti viena. — Sudie, Rodrigai. Pakviesiu tave į savo vestuves.

Ir apsisukusi nužingsniavo tolyn.

— Aš neateisiu! — šūktelėjo jis.

— Kaip sau nori.

— Nepakenčiu tragedijų!

— Nieko panašaus ir nebus. — Atsisukusi dar kartą į jį pažvelgė. — Tik laiminga pabaiga.

— Ar tu įsitikinusi?

Ingrida neatsakė. Ji to nežinojo.

DABAR

2 SKYRIUS

INGRIDA

Penktadienis

— Žmonija atsidūrė ant bedugnės krašto, — pareiškė daktaras Kornelis Stamoranas. — Jei prasidėtų branduolinė žiema, būtų panaudotas biologinis ginklas ar kiltų mirtina pandemija, mes apgailėtinai nepasirengę galimai globaliai katastrofai. — Jis nužvelgė beveik keturių šimtų žmonių auditoriją, susirinkusią „Menkių įlankos“ poilsio komplekso pokylių salėje. — Kai kurie iš jūsų sakys, kad aš nepagrįstai keliu paniką, tačiau remdamasis naujausia informacija tikiu, jog per ateinančius dvidešimt metų neišvengiamai kils dar viena pandemija. Ir taip galėtų atrodyti tos katastrofos aukos veidas.

Daktaras perjungė skaidrę, ir ekrane radosi vaiko veidas, išbertas pustulėmis.

Ingrida, sėdinti renginio vedėjos kėdėje ant scenos, išgirdo pasibaisėjimo kupinus auditorijos šnabždesius, nors dauguma šioje salėje susirinkusių žmonių buvo puikiai susipažinę su pasaulio tragedijomis.

— Kai kurie iš jūsų galbūt atpažinote, nuo ko miršta ši mergaitė, — tęsė Stamoranas, ir Ingrida išvydo, kaip keli žiūrovai ėmė linkčioti galvomis. — Dvidešimtajame amžiuje maždaug trys

šimtai milijonų žmonių mirė nuo šios ligos. Čia *Variola major*, arba kitaip — sergančiojo raupais, veidas.

Stamoranas perjungė skaidrę, ir ekrane pasirodė nuotrauka, kurioje mokiniai stovi išsirikiavę į eilę, atsiraitoję rankoves.

— O kai kurie iš jūsų yra tokio amžiaus, kad galite prisiminti, kaip patys stovėjote panašioje eilėje, laukdami vakcinos, pradanginusios raupus. Aš — virusologas, bet pats niekada nebuvau susidūręs su *Variola major* atvejais, nes šiuo metu virusas pasaulyje išnykęs. Faktas, kad mums pavyko jį nutrinti nuo žemės paviršiaus, liudija mokslo ir pasaulinio bendradarbiavimo laimėjimus. Taigi, kodėl aš kalbu apie raupus šioje konferencijoje, skirtoje globalioms katastrofoms? Argi liga nebuvo sustabdyta ir pradanginta iš šios planetos?

Ekrane pasirodė nauja skaidrė. Palydovinė nuotrauka vaizdavo mažaaukščių pastatų eiles atšiauriame, žiemiškame kraštovaizdyje.

— Žvalgybos srities darbuotojai, ko gero, atpažįsta, kas matoma šioje skaidrėje, net jei jums apie tai ir neleidžiama kalbėti.

Pažvelgęs į minią, jis gudriai nusišypsojo, ir Ingrida išgirdo, kaip kai kurie sukrizeno, ir sugirgždėjo kėdės, kitiems neramiai pasimuisčius savo vietose. Pati irgi nesusilaikė nenusišypsojusi, nes pažinojo keturis žvalgybos veteranus, sėdinčius trečioje eilėje. Ingridos sutuoktinis, Loidas, net palinko į priekį, įdėmiai stebeilydamasis į skaidrę. Kaip išėjęs į pensiją CŽA analitikas, Loidas be abejonių atpažino vietą, užfiksuotą toje palydovinėje nuotraukoje. Šalia Loido sėdėjo trys jų bičiuliai, su kuriais Ingrida susipažino prieš beveik keturis dešimtmečius Pyrio stovykloje, kur jie keturiese mokėsi Agentūros operatyvininkų darbo paslapčių. Benui Daimondui dabar jau buvo septyniasdešimt ketveri, bet, amžinai susiraukęs ir plikai skusta galva, jis vis dar atrodė išties grėsmingai. Šalia jo įsitaisiusi porelė, priešingai, priminė absoliučiai nepavo-

jingus senjorus. Flanelinius marškinius ir mėlynus džinsus vilkinti šešiasdešimt vienų Megė Bird atrodė kaip taiki močiutė. Deklanas Rouzas buvo aštuoneriais metais už ją vyresnis ir dėl žilomis sruogomis išmargintų juodų plaukų bei tvido švarko panašus į rafinuotą akademiką, kokiu kadaise ir dėjosi tarnaudamas Rytų Europoje. Dar prieš jiems visiems išeinant į pensiją ir persikeliant į šį mažą miestelį Meino valstijoje. Nors dabar jie leido laiką skaitydami knygas, krapštydamiesi savo soduose ar, Megės atveju, augindami vištas, bet iki šiol nebuvo praradę susidomėjimo įvykiais pasaulyje.

Todėl šį vakarą jie ir atėjo čia pasiklausyti atidarymo kalbos kasmetinėje Akmeninės pakrantės konferencijoje.

Stamoranas nukreipė lazerinį žymeklį į palydovinę nuotrauką.

— Čia Kolcovo biologinių ginklų mokslinis tyrimų centras Novosibirske, Rusijoje. Mūsų žvalgybos šaltiniai praneša, kad viename iš šių pastatų laikomos gyvo raupų viruso atsargos. Kiek saugus yra šis objektas? Į kieno rankas gali patekti virusas? Taip sparčiai besikeičiant politinei situacijai, negalime prognozuoti būsimų Maskvos žingsnių. Jau daugiau kaip pusę šimtmečio Jungtinėse Valstijose niekas nebuvo skiepytas nuo raupų, todėl, jei kokia priešiška jėga ar vyriausybė virusą paleistų, pasekmės mūsų populiacijai būtų pražūtingos. Jis pražudytų gydytojus ir slaugytojus, inžinierius ir ūkininkus. Prasidėtų badas ir plėšikavimas. Sustotų mūsų jėgainės ir užtemtų miestai. Šalis nugrimztų į tamsą. — Daktaras niūriai nužvelgė auditoriją. — Šio savaitgalio konferencijos tema — globalios katastrofos. Išskyrus branduolinį karą, neįsivaizduoju pražūtingesnės katastrofos nei pasaulinė pandemija, kurios mirtingumo rodikliai siektų trisdešimt, keturiasdešimt ar net penkiasdešimt procentų. Rytoj daugiau išgirsite apie biologinio karo pavojus iš daktaro Michailo Maslovo, kadaise, prieš jam pasitraukiant į Vakarus, dirbusio tame objekte Novosibirske. Jis

mums papasakos, ko galima tikėtis, jei tie ginklai būtų panaudoti. Ar mes pasiruošę tokiai katastrofai? Žinoma, ne. Bet jeigu ir kai taip nutiks, neturėtume nustebti. — Stamoranas niūriai linktelėjo. — Dėkoju. Pasimatysime rytoj.

Auditorijai ėmus ploti, Ingrida atsistojo ir per sceną patraukė prie mikrofono, elegantiškai kaukšėdama aukštais kulniukais. Vos prieš tris valandas ji buvo informuota, jog teks pakeisti konferencijos vedėją, kuris netikėtai atsidūrė ligoninėje dėl siaubingo skausmo krūtinėje. Ingridai gyvenime buvo tekę patekti į daug baisesnes situacijas nei beveik keturių šimtų žmonių auditorija, tačiau, kol ji taisėsi mikrofono aukštį, ruošdamasi kreiptis į klausytojus, širdis daužėsi kaip pašėlusi. Ingrida visada buvo pasirengusi netikėtoms situacijoms, tad užrašų baigiamiesiems komentarams jai iš tiesų nė nereikėjo.

— Ačiū jums, daktare Stamoranai, už blaivų žvilgsnį į iššūkius, galbūt laukiančius mūsų ateityje, — padėkojo ji. — Rytojaus rytinėje diskusijoje nuodugniau panagrinėsime biologinių ginklų temą. Ant scenos prie daktaro Stamorano prisijungs paukščių gripo ekspertė daktarė Sonja Liu ir daktaras Maslovas, ką tik sugrįžęs iš Ugandos, kurioje su JT medikų komanda gydė neseniai kilusio Ebolos protrūkio aukas. O dabar viliuosi, kad visi dalyvausite mūsų koktelių vakarėlyje gretimoje salėje. Tikiuosi, pasimatysime čia pat rytoj, devintą.

Pirmojo vakaro misija baigta, pamanė Ingrida, žiūrovams ėmus skirstytis. Dirstelėjusi į savo telefoną, ji atsiduso, išvydusi naujas žinutes. Kaip šios konferencijos kelionių koordinatorė, ji turėjo rezervuoti skrydžius ir viešbučius kviestiniams kalbėtojams iš penkių skirtingų šalių bei rūpintis įvairiais jų pageidavimais ir skundais. Ankstesnė darbo patirtis Centrinėje žvalgybos agentūroje, kai Ingridai teko planuoti sudėtingas misijas ir organizuoti slaptųjų agentų komandų darbus, turėjo jai padėti susitvarkyti su

menkomis krizėmis, kurių išvengti organizuojant konferenciją neįmanoma. Tačiau anuomet ji dirbdavo su savarankiškai mąstančiais žmonėmis, gebančiais greitai prisitaikyti prie netikėtai pasikeitusių aplinkybių. Jiems nereikėjo Ingridos, kad ji padėtų susirasti alternatyvų skrydį, atšaukus suplanuotąjį, ir jie nepuldavo supanikavę jai skambinti, jei netyčia palikdavo savo lagaminėlį taksi, o pastarąsias septyniasdešimt dvi valandas būtent tokius klausimus Ingridai ir teko spręsti.

Ir dabar viskas ėjo tik blogyn.

Ingrida išties nebūtų atsisakiusi taurės martinio, bet, apėjusi ratu savitarnos barą registratūroje, įsitaisė pokylių salės kampe ramiai peržiūrėti žinutes telefone. Daktarui Borgersonui prisireikė spausdintuvo *dabar pat*, nes jis savo užrašus paliko namuose Frankfurte. Daktaras Patekas sulaužė savo akinius ir jam reikėjo žaibiškai suorganizuoti vizitą pas specialistą. Daktaras Maslovas pasijuto prastai po trijų varginančių skrydžių iš Ugandos, todėl neprisijungs prie kalbėtojų grupės per vakarienę.

— Puikiai pasirodei! — sušuko jos sutuoktinis. — Neabejotinai nusipelnei vieno tokių.

Pakėlusi akis nuo savo telefono, Ingrida išvydo Loidą su jų bičiuliais Mege, Benu ir Deklanu. Loidas laikė du martinius, taip atšaldytus, kad taurės atrodė gardžiai apšarmojusios.

— O baras išties puikiai aprūpintas. Jie netgi turi britiško džino „Boodles“, — pranešė Loidas.

— Nes aš paprašiau jo parūpinti.

— Išties, kaipgi kitaip. Tu visada apie viską pagalvoji.

Jis padavė žmonai martinio taurę. Vieną pavojingą akimirką ji įsistebeilijo į taurę, taip beprotiškai trokšdama paragauti bent gurkšnį, kad kone fiziškai jautė, kaip ledo šaltumo skystis slysta gerkle žemyn. Vis dėlto susivaldžiusi pastatė taurę ant gretimo staliuko.

— Negaliu. Reikia atsakyti į pernelyg daug žinučių.

— Regis, konferencija vyksta visai neblogai, — tarė Megė. — Bent jau mums taip atrodo.

— Nes nematote to burtininko, karštligiškai perjunginėjančio svirtis už uždangos.

— Tu čia *savo noru*? — nustebo Benas.

— Neįsivaizdavau, kad šitaip įklimpsiu. Man buvo sakyta, kad reikės užsakyti kelis skrydžius, rezervuoti porą viešbučio kambarių. Bet tada visa tai virto *štai kuo*. — Ingrida mostelėjo savo mobiliuoju. — Tapau kelionine aukle.

— Ir dar naująja konferansjė. Tačiau iš šono atrodo, kad viskas tau sekasi be jokių ypatingų pastangų, — pabrėžė Deklanas ir pakėlė savo taurę tostui. — Šlovė Ingridai!

— Šlovė Ingridai! — vienbalsiai šūktelėjo ir visi kiti.

— Juk žinai tą seną posakį, — priminė jai Megė. — „Už gerą darbą — dar daugiau darbo." Greičiausiai jie tavęs prašys padirbėti ir kitais metais.

— Prašau, tik ne tai, — suvaitojo Loidas. — Neverskite manęs vėl našliu.

— Ne, vieno karto pakaks, — tarė Ingrida. — Būsiu laimingiausia sekmadienio vakarą, kai visa tai pagaliau...

— Labas, Ingrida, — jai už nugaros pasigirdo balsas.

Bauginamai pažįstamas balsas, kurio ji negirdėjo jau daugybę metų ir nesitikėjo kada nors išgirsti. Išraudusi Ingrida atsisuko į ją užkalbinusį vyrą. Kadaise juodi plaukai dabar buvo išmarginti sidabrinių gijų, veidą dengė rūpestingai prižiūrima barzda, bet jo akys nė kiek nepasikeitė. Jos vis dar buvo tamsios ir tviskančios kaip vulkaninis stiklas.

— Rodrigai, — tyliai tarė ji.

Vyrui nusišypsojus, veide išryškėjo juoko raukšlių voratinklis.

— Kiek nesimatėme?

— Dvidešimt aštuonerius metus, — atsakė ji. Toks tikslus

skaičius iškart išdavė, koks reikšmingas jai buvo jųdviejų išsiskyrimas. Toks svarbus, kad ji niekada nepamirš, kada ir kur jiedu paskutinį sykį matėsi. — Nežinojau, kad tu Purityje.

— Jau daug metų klausiausi kalbų apie Akmeninės pakrantės konferenciją. Nusprendžiau pagaliau pats pamatyti, kas čia ypatinga. Be to, norėjau susipažinti su mielu miesteliu, kuriame apsigyvenai.

— Atsiprašau, — į pokalbį įsiterpė Loidas. — Mudviejų nesupažindino. Aš — Loidas Slokumas.

Su sutuoktiniu vienoje pusėje ir buvusiu meilužiu kitoje Ingridai net pritrūko žodžių, nors taip, tiesą pasakius, buvo nutikę vos keliskart gyvenime. Ji jautė savo draugų žvilgsnius. Ypač Megės. Kas jau kas, o kita moteris neabejotinai galėjo pastebėti užuominas ir suprasti, jog čia ne šiaip senų bičiulių susitikimas. Ar Loidas irgi suprato? Jiedu buvo susituokę taip ilgai, kad jis tikrai turėjo pastebėti, kaip ji sutriko. O Rodrigas, tegu jį velniai, kodėl jis vis dar atrodė šitaip žavingai?

— Tai tu tas laimingasis, kuriam atiteko ši moteris, — nusišypsojęs Rodrigas ištiesė ranką. — Rodrigas Estrada. Kadaise dirbome drauge su Ingrida.

Paskubomis pastatęs taurę, Loidas paspaudė Rodrigui ranką.

— Prieš dvidešimt aštuonerius metus?

— Atrodo lyg prieš visą šimtą. — Rodrigas pasisuko į Ingridą. — Bet ji vis dar tokia, kokią ir prisimenu.

— Ar kartu dirbote Prancūzijoje? — paklausė Megė.

Rodrigas smalsiai ją nužvelgė, lyg vertindamas, kiek gali atskleisti, kaip jie visi buvo išmokę prieš pradėdami pokalbį su nepažįstamuoju. Kai kurių detalių pasakoti tiesiog nevalia.

— Čia mano geri draugai, — jį patikino Ingrida. — Megė Bird. Deklanas Rouzas. Ir Benas Daimondas. Susipažinome dar „Fermos“ laikais.

— Aha. Tuomet jokių paslapčių. Brolystė, — šyptelėjo Rodrigas.

— Ir seserystė, — kiek suirzusi pridūrė Megė.

Rodrigas linktelėjo.

— Žinoma. Prašau man atleisti.

Loidas susiraukęs stebeilijosi pro akinių viršų į Rodrigą, tarsi apžiūrinėdamas kokį retą, iki šiol nematytą paukštį.

— Dirbai su Ingrida Prancūzijoje?

— Ji tau nepasakojo? — Rodrigas pažvelgė į Ingridą. — Nejaugi taip lengvai mane pamiršai?

— Tarnybinių paslapčių neišduodu, — atkirto Ingrida, kategoriškai baigdama pokalbį. Ji dirstelėjo į savo laikrodį. — Man jau metas.

— Taip, regis, svečiai jau skirstosi, — pasakė Loidas, apsidairydamas po pokylių salę, kuri pastebimai ištuštėjo, svečiams patraukus vakarieniauti. — Ar jau važiuosime namo?

— Aš negaliu, — papurtė galvą Ingrida. — Turiu dar kai kuo pasirūpinti.

— O kaipgi vakarienė?

— Ką nors užkąsiu. Gal jau važiuok namo?

Dar kartą nužvelgęs Rodrigą, Loidas paklausė:

— Gal dar truputį pasilikti?

Dabar man teks gesinti dar vieną ugnį, toptelėjo Ingridai. Atmosferai konferencijoje pamažu vėstant, dabar jai papildomai teks išlaviruoti tarp dviejų vyriškų ego. Rodrigas vis dar nebuvo praradęs talento gerokai apsunkinti jai gyvenimą.

Beliko tik vienas protingas žingsnis.

— Pasimatysime namuose, — pasakė ji Loidui ir nuėjo šalin.

Net neatsigręžusi, išskubėjo tiesiai iš pokylių salės, gelbėdamasi iš susidariusios situacijos. Senoji Ingrida visada mokėdavo išbristi iš bėdos.

Naujajai Ingridai teks jai prilygti.